

2019. december 18. - **Sosem árt Babits Mihályhoz fordulni, ha a művészetről akarunk beszélni.**

Nem az énekes szüli a dalt: a dal szüli énekesét – írja a mester egyik versében. Sokat lehetne elmélkedni ezen a két soron, például arról, hogy vajon az emberen túlról jön az ihlet, vagy ellenkezőleg, csakis belőlünk. Pusztán médiumok vagyunk, általunk pedig egy magasabb rendű teremtőerő nyilvánul meg, vagy az ember a maga egyediségében az egyetlen igazi génusz a világban. És így tovább. Ha az Eurovíziós Dalfesztiválon keressük erre az évezredek kérdésre a választ, akkor olyan messze vagyunk tőle, mint Makó Jeruzsálemtől. Az eurokonform könnyűzenét ugyanis nem a dal, még csak nem is az énekes szüli, hanem a balliberális kulturális elit termeli újra évről évre, hogy így a művészet által még jobban bebetonozza politikai agendáját.

Éppen ezért öröndetes hír, hogy a 2020-as A Dal műsorában a kevés babérral kecsegtető nemzetközi versengés helyett értékteremtő magyar könnyűzenei produkciókat akar támogatni. A győztes zeneszám és előadója pedig megkap pénzt, paripát, fegyvert ahhoz, hogy sikeres előadóművésszé válhasson. Ennek ellenére, vagy éppen ezért rekordszámú, 559 nevezés érkezett, pedig idén már tudni lehetett, hogy a győztes nem indul az Eurovíziós Dalfesztiválon, mert A Dal küldetése immár az, hogy közvetlenül a magyar könnyűzenét támogassa. A jelek szerint ez még inkább jelentkezésre ösztönözte az előadókat. Talán azért, mert az eredeti elképzeléseiket, a zenéjüket, a szövegüket nem kellett beletuszkolniuk egy eurokonform prokrusztészi ágyba. Valamint nem kellett a tehetség helyett politikai alapon pontozó nemzetközi zsűrinek a kedvét keresni, és azt sem, hogy vajon milyen vásári mutatvány érheti el a közönség ingerküszöbét. Végre magukat adhatják.

Különben is az Ismerős Arcok Nélküled című dalát kellett volna elindítanunk a nemzetközi versenyen, hogy az európaiak egy igazi magyar világslágert halljanak, olyat, ami tizenötmillió magyar szívét dobogtatja meg – és akár egy gyökereihez visszatért, új szemléletű Európa himnusza is lehetne. Mert miért is ne? Eddig is az volt a baj, hogy mi túl komolyan vettünk egy olyan megmérettetést, amelyen lényegében esélyünk sem volt nyerni. Még akkor sem, ha Magyarország nevezte be a legjobb hangú énekest vagy a legjobb dalt. Sőt, ez máris hátránynak bizonyult. Mert azt hittük, hogy ez a verseny még mindig arról szól, amiről a lelegején. Arról, hogy az európaiak megismerhetik egymás kultúráját és érzelmeit, megismerhetik egymás dalait és zenéjét, majd győzhet a jobbik.

Most inkább azt hallhatjuk, hogy mennyire egyneműsíti és egyszerűsíti a könnyűzenét a balliberális megfelelési kényszer: a zene egy lére megy, a szöveg pedig oly bárgyú, hogy a kontinensre frissen érkezett embernek is meglágyulna a szíve, ha megértené. Conchita Wurst győzelme a napnál is világosabban jelezte, hogy valójában miről szól ez a verseny: a balliberális értékek karneváljáról, egyfajta puha kulturális diktatúráról. Tehát mondjon valaki egy

A Dal megszüli énekesét (Magyar Nemzet)

Írta: Adminisztrátor

2019. december 18. szerda - Módosítás: 2019. december 18. szerda

---

józan érvelést amellyel, hogy a magyarok miért üljenek órák hosszat a képernyők előtt, és miért statisztálnak egy olyan giccsfesztiválhoz, ami semmi értékpluszt nem ad nekik, és amin a tehetség eleve hátránnyal indul. Nem sokkal jobb érzés tartalmaz, jól kitalált magyar produkciókat látni, valójában tehetséges zenészek vetélkedését követni, és egyáltalán élvezni azt, hogy végre van verseny? Szerintem mindenképpen. A Dal pedig végre megszülni lehet énekesét. **Pataki Tamás**